me til at staa som et umyndigt Barn, der intet har at raade over med selvstændig Ret — og dette, mener vi, er *uretfærdigt*. Den Hustru, der lægger sit Arbejde, sin Interesse, sin Omtanke i Hjemmet, hun udfører et Arbejde, der er af største Værdi for Hjemmet og for Samfundet. Hun staar ved Mandens Side som hans *jævnbyrdige* i Arbejdet for det fælles Velfærd, de fælles Interesser, og hun bør derfor have en *i Loven hjemlet Ret til at raade over en Del af Mandens Indtægter*. Denne Ret er ikke nogen »Løn«, ikke nogen »Erstatning«, men en Ret, der maa hjemles hende ud fra et simpelt menneskeligt Retfærdigheds- og Lighedskrav.

Vi ved vel, at det vil volde store Vanskeligheder at bestemme og afgrænse en saadan Ret nærmere i Loven; Spørgsmaalet kan tænkes løst paa mange Maader — jeg skal ikke her komme nærmere ind derpaa, men jeg tror, jeg tør sige, at dette *Krav er Kvindernes Hovedkrav* til en ny Lov om Formuesforholdet mellem Ægtefæller, *at der hjemles Hustruen en Ret til at raade over en Del af Mandens Indtægter*. Og skulde det vise sig umuligt at formulere denne Ret mere bestemt, saa er det os ogsaa nok, naar den blot er *anerkendt i Loven* som et *Princip*. Vi mener, at det vil have den største Betydning hvis Hustruen skal hævde sig ved Mandens Side, at hun ikke mere skal tage imod Penge efter hans Skøn, som en Naade, men som det, der er *hendes Ret efter Loven*, en Ret, hvis Omfang hun kan faa fastsat ved Ægteskabsretten, hvis Manden og hun ikke kan blive enige. Jeg er overbevist om, at en Regel som denne vil bidrage i høj Grad til at modvirke *Skilsmisser;* i mangfoldige Tilfælde maa den første Grund til en Skilsmisse søges netop i det økonomiske Afhængighedsforhold, hvori Hustruen staar over for Manden; navnlig for en Hustru, der *før Ægteskabet* har været *økonomisk uafhængig* maa Overgangen virke *pinlig og nedværdigende*.

Foruden Ret til Raaden over en Del af Mandens Indtægter mener vi, at der under visse Betingelser yderligere maa gives Hustruen Ret til Part i de af Manden *opsparede* Beløb; ofte er det jo netop *hendes* Flid og Dygtighed, der bevirker, at der kan lægges noget op.

Og sluttelig skal jeg nævne, at det sikkert er et Ønske hos Kvinderne, at de *bevarer* den Ret, de nu har, til at beholde deres eget Navn, naar de gifter sig, hvis de ønsker at beholde det, og uden at behøve at afgive en Erklæring herom. Den Uklarhed, som Loven af 1904 medførte, ønsker man fjernet ved en klar Lovudtalelse om dette.

Det, jeg her har nævnt, er nogle af de Ønsker og Krav, som Kvinderne har; hvorvidt de vil blive opfyldte, det ved vi intet om. Men vi haaber og ønsker, at Kommissionen ialfald i de store Hovedlinier vil dele vor Opfattelse, saa at vi engang maa faa Lejlighed til at sige Dem en rigtig Tak.

I Aften vil vi sige Dem en foreløbig Tak, først en Tak, fordi Kommissionen selv har ønsket at faa Kvinder med i sit Arbejde, og dernæst en Tak for det store og uegennyttige Arbejde, De udretter i denne Sag, der ligger Kvinderne saa meget paa Hjerte.

Den nye Sygekasselov.

—o—

Fra dette Aars Begyndelse træder Loven om anerkendte Sygekasser i Kraft i sin reviderede Skikkelse, og blandt de Forbedringer, Revisionen har indført, maa vi Kvinder særlig glæde os over Bestemmelsen i Par. 23 om, at Hjælp til sygeforsikrede Barselkvinder i Fremtiden skal være en Pligt for alle Landets anerkendte Sygekasser, og at den foruden fri Lægehjælp ved Fødslen, hvis en saadan er fornøden, skal bestaa i en Pengehjælp af mindst 1 Kr. pr. Dag, saa længe Sengelejet varer indtil 10 Dage efter Nedkomsten.

Dansk Kvindesamfund havde ganske vist i sit Andragende til Rigsdagen ønsket Pengehjælpen fastsat til mindst 2 Kr., pr. Dag under samme Betingelse saaledes som det i den svenske Lov foreskrives, men saa vidt naaede vi ikke denne Gang, men maa haabe paa bedre Held, naar Loven igen skal revideres, forhaabentlig under Kvinders Medvirken paa Rigsdagen.

Da den Krone, som *skal* ydes Barselkvinden, er betinget af Sengelejets Overholdelse i 10 Dage, kan det i mange Tilfælde blive vanskelig for Patienten at sikre sig den huslige Hjælp, som gør hende det muligt ikke at afbryde Barsellejet, og der vil sikkert findes mere end én Kvinde, som giver Afkald paa Dagpengene og staar op før Tiden for at kunne tage sig af Hjem og Børn. Imidlertid maa vi huske, at den af Loven fastsatte Hjælp kun er den laveste Hjælp, som maa ydes, hvorfor det for en Del ligger i Kvindernes egne Hænder at faa den forhøjet indenfor de enkelte Sygekasser. Kvinderne maa fremtidig møde mandstærke frem paa Generalforsamlingerne i deres Sygekasser og sørge for at faa Kvinder valgt ind i Styrelserne, som kan virke til at faa Pengehjælpen sat op.

— Saavidt vi ved, sidder der endnu ikke en Kvinde i nogen Sygekassestyrelse her i Landet, vi vil derfor opfordre D. K.s Kredse til at have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold og foretage Skridt for at faa det ændret.

„Klokke Roland".

—o—

Jeg er bleven opfordret til nærmere at forklare de latinske Udtryk i min Artikel med ovennævnte Titel i sidste Nummer af „Kv. og Sf.".

Baade *„stabat Mater"* og *„dies iræ"* er Brudstykker af latinske Salmer. Stabat mater: „Moderen stod" er Begyndelsesordene til den Salme, som oversat paa dansk begynder saaledes: „Under Korset stod med Smerte". Dies iræ: „Vredens Dag" er Begyndelsesordene i en Afdeling af den bekendte katolske Dødsmesse (Requiem).

Jeg vil samtidig benytte Lejligheden til at rette en Meningsforstyrrelse, som har indsneget sig i Artiklens sidste Punktum, ved at nogle Ord er bortfaldne. Der skal staa: Der er Opstandelsestoner i disse Ord, Opstandelse for de Idealer, som Mændenes Krig har nedstyrtet og nedpløjet under Mørsernes Hjul, Opstandelse for den Halvdel af Menneskeheden, som Mændenes Eneherredømme har traadt under Hæl og *for et Mindretals Vedkommende* forvansket til det Vrængebillede paa Kvindelighed, som Johannes Jørgensen har budt Læseverdenen i sit skønne Sorgens og Vredens Værk: „Klokke Roland".

Gyrithe Lemche.